

OLÁH JÁNOS
Kopogtatva

Egy baráti motívumra, Utassy Jóska emlékére

*Kopogtatva a xilofonbordákon
egy dal kísért a szívritmus-sötétből,
dobog, dobog az elfecsérelt álom,
s apad a hajdan hittelt buzgó vérkör.*

*A szemhatár nem az én szemhatárom,
valami végleg elfelejtett hittan
sugározza életen és halálon
át azt, amiben egykor mégis hittem.*

*Én nem tudom már, egykor mit akartam,
és azt sem tudom, hogy most mit tehetnék,
kőbe dermedt őslényként itt maradtam,
levetve a lét legtöbb nyűgös terhét.*

*Bizonytalanság lélekölő csöndje
küld vadászgolyót árva homlokomba,
de fölhogaszt még, mielőtt megölne,
s a porzó hóba unottan ledobna.*

*Nem keresem helyemet e világban,
nem érdekel, hogy ki vagyok, ki voltam,
végtelen filmként pereg, amit láttam
e torz izlésű, elhibázott korban.*

Az igazság hisztériája

*E részeg csöndben Isten ott lebeg,
akkor is, ha nem ért egyet veled.
Mindig is másnak gondoltad magad,
de a múltból már semmi sem maradt.*

*Ki voltál, ki vagy, most már nem tudod,
didergő éned végleg elbukott.
Az örök semmi hóleplén tapodsz,
mint aki lételen ígéretet ragoz.*

*Előre, hátra? Sehova se jutsz.
Mindegy, igazad van, avagy hazudsz.
A mindenség bendője megemészt,
az egészszet falja, sohase a részt.*

*Nem karod kéri, nem a lábadat,
nem buta griff, mely így is elragad,
csak ha egészen eggyé válsz vele,
akkor ölel át gyilkos szelleme.*

*Ölve fojt meg, Fehér Ló Fiát,
vaskos könyv jegyzi millió hibád,
s rákos sejtekbe mélyedő szike,
fájdalmadat nem érzi senki se.*

Tétova...

*Tétova, álmatag kezével
kinyitja vágyaidnak titkát,
mint macska a madárkalitkát,
téged keres, de még nem ér el.*

*Szabadító Istennek vélted,
a kedvéért mindent föladtál,
lettél üresre nyalt, hideg tál,
a megsemmisült, vak önérdék.*

*Halk hiúzként szökken a kertbe,
s a füről, mely harmattal ébred,
ráérősen nyalja a véred,
mikor már nyakad kitekerzte.*

*Lettél, mivé nem kellett volna,
de mégis, mégis lenned kellett,
föladtál minden tiszta elvet,
sűrű sósav lötytyent a borba.*

*Így kellett öklendve kiinnod,
fények pásztázta pláza-lázban,
a nemlét térerő-nyarában,
rejtett, halálos ízű kínod.*

Sötét szavakon

*Lovagolsz a sötét szavakon,
valahol elbuksz, valahol
vad, ismeretlen utakon,
hova nem tudod, mi sodor.*

*A szemedbe reflektoroz,
látnod kéne, de elvakít,
mindent mindennel egybemos,
de meg is békít, mint a hit.*

*Ide szédül, minden ide,
ahonnan nincsen tovább.
A keresés boldog hite
lázal forrasztja be a szád.*

*A méltatlan megadás öle
szüli meg mindenik napod:
összeomlana nélküle
kétely táplálta tudatod.*

*Hallgatsz, mint egy elhalt ideg,
mindent tudsz, de már nem beszélsz,
jégkorszaki, gyilkos hideg
lámpa gyullad: a tiszta ész.*

*Ezer rezzenés illata,
kialvó léleklobbanás,
durva mágnesként húz haza
az elveszített őstudás.*

*Űri porrá lett anyaföld,
végtelen tévelygés hona:
róhatsz hiába körre kört,
vissza nem fogad már soha.*